

Стѣна единъ, водата другъ.
 А мрачниятъ, печаленъ сводъ,
 Вч подводната скала изритъ,
 Прѣдставяше се въ този видъ:
 Гробъ сжище още при животъ.
 Кога Леманъ бѣ разяренъ,
 Ний чувахме прѣзъ цѣли день
 Шума на страшнитѣ вълни,
 Разбити въ нашитѣ стѣни.
 Случвало се й неведнажъ
 Да ни порѣси съ дребенъ дъждъ
 Отъ вѣтъра прѣсната вълна;
 А нѣвгашъ изъ дълбочина
 Скалата вихъръ потресе —
 Тогазъ надѣхме се се,
 Че тя ще потопи и насъ;
 О, сладъкъ билъ би смъртний часъ!

VII

За срѣдний братъ казахъ азъ вечъ,
 Че той безъ ропотъ и безъ рѣчь,
 Страдаеше разбитъ, унилъ.
 Той твърдо бѣше се рѣшилъ
 Отъ гладъ да умре — и храна
 Въ уста си вечъ не турна.
 Тя бѣше твърда, но ловець
 По-твърда снася наконецъ.
 Млѣкотъ отъ нашитѣ планини
 Вода го мръсна замѣни;
 А хлѣбътъ бѣ, какъвто й билъ,
 Отъ какъ човѣкътъ е открилъ
 Затворъ за своитѣ врази,
 Що хлѣба квасятъ съ сълзи
 Да уталожватъ своя гладъ.
 О, не отъ нужда моя братъ
 Отпадна толкозъ — и въ разкошъ
 Отпадналъ би по-бързо ошъ;
 Не падна той отъ страхъ въ борби:
 Затворътъ него го уби!
 Защо да крия? той умрѣ . . .
 Глава си клѣта да подпре,
 Ржката си не можахъ азъ
 Да му подамъ въ послѣдний часъ.
 Гризѣхъ оковитѣ отъ ядъ,
 Кълнѣха моитѣ уста,
 Но все напраздно; моятъ братъ,
 Въ борба ужасна съ смъртъта,
 Преста да диша. . . Азъ го чухъ
 Кога прѣдаде Богу духъ.

Окови снѣха тѣ завчасъ,
 Земя изриха и прѣдъ насъ,
 Безъ гробъ, молитва и безъ кръсть,
 Положиха го въ хладна прѣсть.
 Азъ молѣхъ да се ископай
 Гробъ дѣто слѣнчевъ свѣтъ играй,
 Та клетия ми братъ баръ тамъ
 Да бждеше свободенъ самъ.
 Безумна мисль, може би,
 Но що . . . На тѣзи ми молби
 Смѣхъ хладенъ бѣше отговоръ.
 Сега тозъ влаженъ, черъ затворъ
 Палаченъ паметникъ краси!
 Надъ братовъ гробъ синджиръ виси.

VIII.

Но оня милий, красенъ цвѣтъ,
 Катъ ангелъ що доде на свѣтъ,
 Най-драгия на всички насъ,
 Тозъ исти майчини образъ,
 Любима бащина мечта,
 Надъ него бѣ ми мисльта.
 За туй крѣпѣхъ живота свой:
 Азъ искахъ да остане той
 Все добъръ, крѣпъкъ и юнакъ,
 Додѣ го видя волень пакъ.
 Той много врѣме издържа
 Сждбата своя съ бодъръ духъ —
 Да се оплаква азъ не чухъ —
 Но най-насетнѣ не можа:
 Свѣтътъ почна да му тегней,
 Той зѣ да вѣхне, да линѣй,
 Отслабна много, стана бледъ.
 О, Боже, колко й страшенъ гледъ,
 Кога човѣкъ душа бере! . . .
 Видѣлъ съмъ какъ войникътъ мре,
 Човѣкъ какъ тъне у море,
 И какъ съ хули на уста
 Разбойникъ пада прѣдъ смъртъта.
 Но тамъ бѣ страхъ, а тукъ печаль
 Ядѣше брата ми безъ жалъ:
 Въ всичко кротъкъ, мълчаливъ,
 Катъ ангелъ благъ и търпеливъ,
 Умилно, тихо, нѣжно, той
 Безъ ропотъ чакаше покой.
 За ближни само бѣ въ тжга.
 Уви! той скри се катъ джга,
 За мигъ що блѣсне на небе.
 Усмивка на уста му бѣ,